

שופטת מעל לחוק?

שופטת שצקי
שאלה מישפטית מעניינת

אחרי מיכתב התלונה. סנתה לישכת עורכי־הדין אל הסרקליט לשמוע גירסתו. קיבוקביץ השיב: „ניסיתי בכל מיני דרכים לברר מפני מה לא קיבלתי הודעה על מועד שמיעת פסק־הדין. בין היתר דיברתי עם המזכיר של כב' ה' שופטת בבית־המשפט השלום וכן צבית־המישפט המחוזי, אך לא

השופטת נתנה את פסק־הדין שלוש וחצי שנים אחרי גמר המישפט!

הצלחתי לברר זאת. כאשר כב' השופטת כיהנה ב־בית־המשפט המחוזי, ולישכתה שימשה גם אולמה, הייתי אצלה לפחות פעמיים ביחידות, וניסיתי ברמז לומר שאני ממתין לפסק־הדין. אולם גם זה לא הועיל.”

1500 לירות על הגזק שנגרם לו בפרשה. זה היה ב־1977. מאחר שסכום הפיצויים הקטן היה המכסימלי שהחוק מאפשר לפסוק במישפט פלילי, פנה בינג' באום לבית מישפט השלום בת־ביעה נוספת. הוא לא חלם אפילו כמה יסתבך.

מאיר כינגבאום לא האמין למראה עיניו: גנבים רוקנו את דירתו לגמרי. אפילו הברזים, הדלתות, ארונות־קיר והחלונות נעלמו. היתה זו כבר הפעם השני לישתי שמישה גילה את הדירה, שברחוב התע"ש 20 בגבעתיים.

בינגבאום, סגני־רמזורים של מע"ץ, מיהר למיטרה וסיפר על הפריצה החדשה. הוא גילה ל־חוקרי־המיטרה שהוא חי בנפרד מאשתו, חנה, וסיפר שהוא חושד כי הפריצות בוצעו על־ידי אמנון סופר, בנה מנישואין קודמים של אשתו.

בהמשך החקירה המישטרית הוגש כתב־אישום נגד אמנון סר, פר, והוא הועמד לדין בבית־ה' מישפט המחוזי בתל־אביב והורשע. בית־המישפט גם חייב את סופר לשלם לבינגבאום פיצויים בסך

הזמן עצר

מלכת

התיק נפתח בסוף 1977, וקיבל את המיספר הסידורי 26908. הישיבה הראשונה נקבעה ל־9 ב־מאי 78. לפני שופטת־השלום עזר נה שצקי.

שלוש פעמים נדחה הדין הראי שון לבקשת אמנון סופר. בעצם הענין דנה השופטת שצקי באופן רצוף בשתי ישיבות: ב־28 ב־סברואר 79, וב־28 במאי 79.

אחרי שמיעת־העדים, קבעה ה' שופטת שעל שני הצדדים להגיש את הסיכומים בכתב. למתלונן מאיר כינגבאום ניתן מועד של 30 יום להגשת הסיכומים, ולאמר נון סופר ניתנו 15 יום.

ב־15 במאי הגיש סופר את הסיכומים וזמן קצר אחר־כך הגיש את הסיכומים גם עורך־הדין אבי רהם קיבוקביץ, פרקליטו של מאיר כינגבאום. הצדדים המתינו לפסק־הדין של שופטת־השלום עדנה שצקי.

שנת 1979 הסתיימה. עברה גם השנה 1980. שופטת־השלום עדנה שצקי קיבלה מינוי חדש ועברה לכהן כשופטת בית־המיש־פט המחוזי בתל־אביב. אך בפרוץ טוקול־הדיונים של התיק מס' 26908/77 הזמן נעצר באותו היום שבו החליטה השופטת על הגשת הסיכומים: ב־28 במאי 1979.

מאיר כינגבאום, שאיבד את סבי לגות, פנה בכתב ללישכת עורכי־הדין בתל־אביב ומתח ביקורת על פרקליטו, התלונן נגדו שעדיין לא השיג את פסק־הדין. יש להניח שפניה זו של בינגבאום נעשתה בשיתוף עם פרקליטו, שהיה גם הוא מאוכזב מהסחבת. בינגבאום ועורך־הדין קיבוקביץ לא ידעו כבר מה לעשות, לאן לפנות כדי שהשופטת שצקי תכי טוב את פסק־הדין שלה.

תובע בינגבוים
דירה גלוחה

תובע כינגבאום ואשתו בימי חייהם ביחד
החיים המשותפים נשכחו — התיק נסחב ללא קץ

היינו: לתזכורת על תיקים ש־נסתיימו כבר ושממתינים למתן פסק־דין. חלק מהתיקים אף יותר ותיקים מהתיק הנידון, וכולם היו תיקים מבית־המשפט השלום. עורך־הדין קיבוקביץ הודיע ל־לישכת עורכי־הדין שאינו יודע מה ביכולתו לעשות כדי לפתור את הבעיה. ההתכתבות עם לישכת עורכי־הדין היתה באטריל השנה. בעיקר בות מיכתבו של קיבוקביץ החליט מישהו במשרד המישפטים בירוש עברו עוד שיבעה חודשים עד שהשופטת המחוזית עדנה שצקי החליטה שב־12 בנובמבר 1982 תיחן בפומבי את פסק־הדין, ש־ (המשך בעמוד 46)

תיק זה, הודעתי אז למר בינג' באום שאינני מבין את כל העניין, הואיל והתיק קברע למעשה למתן פסק־דין. „השופטת הודיעה לי שהיא הזמינה את הצדדים, על מנת שהצדדים ינסו לבוא לידי הסכם ביניהם, כדי שלא יהיה צורך לתת פסק־דין, ואם היא לא תקבל תשובה תוך שבועיים, שהצדדים באו לידי הסכם, אז יינתן פסק־דין. „עד למועד שמיעת התיזכורת היתה לי ההרגשה שייתכן כי נפי לה אי־הבנה בנידון, אולם בעת שהמתנתי להכנס ללישכת כב' השופטת התברר לי, שלאותו מר עד הוזמנו עוד מיספר עורכי־דין לאותה מטרה, לפני אותה שופטת,

שנתיים ושלוש חודשים עברו מאז שהשופטת עדנה שצקי ציוותה על הצדדים להגיש את הסיכומים. עד שהראתה סימן־חיים למעורבים בתיק הזה. תחת להודיע על פסק־הדין, הזמינה השופטת את עורכי־הדין אברהם קיבוקביץ ו־יואב מרחבי להתייצב לפניו. אך מרחבי לא הופיע, ושוב ציוותה השופטת על מועד חדש: ל־25.9.81. לא, גם בתאריך זה לא הסתיים העניין. השופטת החליטה שוב על מועד חדש. הפעם: 5.11.81. גם אז לא ניתן פסק־הדין. גילה עורך־הדין קיבוקביץ ב־המשך מיכתב התשובה שלו ל־לישכת עורכי־הדין: „בפגרה ה' אחרונה קיבלתי הזמנה לבוא בפני כב' השופטת שצקי לתיזכורת ב־

נתבע סופר ואחותו
עוד לאמא